ג"ל אחר פ"ר אלעזר פא. דקתני מתניתין דלא כסר להלניע והלניעו אחר הוא מתחייב על הוצאתו ובל אדם פטורין דלא כר' שמעון בן אלעזר: **מתני' עלה**. מפרש בגמרא: **כמלא פי גמל**. עפיס שיעורא מפי פרה אבל כמלא פי פרה לא מיתחייב דהא לא חזו לפרה: **עמיר**. קשין של שבלין: **פי טלה**. כפיס מפי גדי הלכך עמיר דלא חזי לגדי לא מיתחייב כמלא פי גדי עד דאיכא מלא פי טלה, אבל עשבים הואיל וחזו בין לטלה בין לגדי מיתחייב אפי' כמלא פי גדי: **לפין**. הרלוויין לאדם כגרוגרת דהא שיעור לכל מאכל אדם לגבי כמלא פי גדי לא, דלחיים לא חזו לגדי: **גמ' המוציא תבן כמלא פי פרה**. והוליאו להאכילו לגמל שפי גמל גדול מפי פרה: **דהא חזי לפי פרה**. הלכך שיעור חשוב הוא ולכל מי שיוציאו לא פקע שיעוריה בהכי: **דחייב**. דהאיכא שיעורא דחזי לפרה הלכך כסר להלניע הוא ומלניעין כמוהו: **עלה**. לא חזיא לפרה, אלא ע"י הדחק אלא לגמל הוא דחזי וזה הוליאו לפרה: **רבי יוחנן אמר פטור**. דהא לגמל דחזי ליה ליכא שיעורא ואי משום דלעורך פרה הוליאו ולגבה איכא שיעור, אכילה ע"י הדחק לאו אכילה היא הלכך לא משערי ליה בפרה: **אין מצטרפין לחמור שבהם**. מי שבשיעורו גדול הוי קל ואינו מצטרף להשלים שיעורו של חמור דהא לא חשיב כי ההוא אכל החשוב מצלים את הקל לכשיעור, תבן מצטרף עם עלה להשלי' פי גמל, ועלה אין מצטרף עם התבן להשלים אלא פי פרה: **מי מצטרפין**. אפילו להשלים חמור את הקל: **ג' על ג'**. לטומאת מדרס הוה ליעשות אב הטומאה: **הבגד והשק מצטרפין**. שהבגד משלים שיעור השק, שק עשוי מטלה של עזים: **ואמר ר' שמעון מה טעם**. מצטרפין: **קוראין ורואין ליטמא מושב**. אם לירק משלים יחד לעלאי מרדעת של חמור כשיעורו לענין מושב הוה אם קצע משלים מהן ותקנסמא על מפח ליטב עליו מיממא ליה אב הטומאה במושב הוה דחגיגה(ה) המקצע מכוון מפח על מפח ממא מושב ומתריגן טעמא בפ"ק דסוכה הואיל ורואי לטלות על גבי חמור שאיט מקפיד אם הוא מסני מינין: **הכא** חמור לקל כגון תבן לעלה למלא פי גמל ואפי' לא יהא תבן ראוי לגמל שמא אגב העלה הוא ראוי: **הבגד** והשק השק והעור אבל הבגד והעור והשק והמפץ אין רלוויין להתחבר יחד והמחברן בטלה דעתו ואין טומאים מדרס. ר"י: **ואמר** ר"ש מה טעם כו'. תימה לר"י דמה צריך להאי טעמא דהא כיון דמצטרפין זה עם זה א"כ ראוי לחברן וחזו למדרס וכיון דחזו למדרס פסיעת המצטרפין לטומאת מדרס דהא אפי' טופח אחור שיחדה ליסיבה טמאה מדרס כדאמרינן בהעור והרוטב (חולין קכט.) והכא בטומאת מדרס אינו אלא דלענין טומאת מת אפי' ג' על ג' כדפרישית לעיל ואור"י דודאי הא דקתני הבגד שלשה על שלשה לענין טומאת מת והכי איתא בתוס' כלים בפכ"ז הבגד שלשה על שלשה [למדרס ומשום ג' על ג'] לטומאת מת השק ד' על ד' העור ה' על ה' המפץ ו' על ו' שוו בין למדרס בין לטומאת מת אלא שהש"ס מביאה בקולר כמו שרגיל בכמה מקומות ועל טומאת מת קאמר מה טעם מצטרפין בשלא יחדו למדרס ולא צריך האי טעמא אלילוף דשור, ומפץ *המפץ לא מטמא בזב דהייטו כשיחדו למדרס ומק"ו דפרין קמיט כדאמרינן בפ' ר' עקיבא (לקמן פד:): **הואיל** ורלוויין ליטמא מושב. פי' בקונטרס אם קיצע מפנים ולירק יחד לטלאי מרדעת החמור והיא דהמקצע מכוסה טפח על מפח דמעילה הייט שבין כולם יש טפח ואין נראה לר"י דמה צריך להביא ראיה ברלוויין להצטרף בלאו טעמא דמושב כמי שמעינן ממתני' דהכא ברלוויין להצטרף יחד באותו סדר כמו שבטיים בגד בשק ושק לעור ועור למפץ דדוקא נקט לפי שאלו רלוויין להצטרף יחד ובראיה מהיכא דלא ליטמא מושב הייטו הואיל ושוו שיעוריהן לענין מושב וכמו שפירש בקונטרס בפ"ק דסוכה (דף יז:) דהמקצע מכוסן הייטו מאיזה מהן שיקצע יהא ממא ואע"ג שכאן אין שיעורן שוה מלטרפין הואיל ולענין מושב שיעורן שוה והא דקאמר בפ"ק דסוכה המקצע מכוסן כו' הואיל ורלוי לטלות על גבי חמורו לשון הואיל ורלוי לאו דווקא אם עשה מהן מלאי ויחדן לכך ממא בטפח על טפח וכן מליגו לקמן בפ' ר' עקיבא (דף ט:) הואיל ורלוויין למתק הקדרה דהוה ליה למימר הואיל וממתקין דהא מייני שקפלו לתוך הקדרה. ר"י: **תוספתא*** המקצע למשכב אין פחות מלשה על שלשה, למושב טפח, ולממד כל שהא:

אר"ר אלעזר הא דלא כר"ש בן אלעזר *דתניא כלל אמר ר' שמעון בן אלעזר כל שאינו כשר להצניע ואין מצניעין כמותו והוכשר לזה והצניעו ובא אדר והוציאו נתחייב זה במחשבה של זה: מתני' המוציא תבן כמלא פי פרה, עצה כמלא פי גמל, עמיר כמלא פי טלה, עשבים כמלא פי גדי, עלי שום ועלי בצלים: לחים כגרוגרת, יבשים כמלא פי גדי, ואין מצטרפין זה עם זה מפני שלא שוו בשיעוריהן: גמ' מאי עצה? אמר רב יהודה תבן של מיני קטנית. בי אתא רב דימי אמר: המוציא תבן כמלא פי פרה לגמל ר' יוחנן אמר חייב ר"ש בן לקיש אמר פטור, באורתא א"ר יוחנן הכי, לצפרא הדר ביה אמר רב יוסף שפיר עבד דהדר דהא לא חזי לגמל א"ל אביי אדרבה כדמעיקרא מסתברא דהא חזי לפרה, אלא בי אתא רבין אמר: המוציא תבן כמלא פי פרה לגמל דכולי עלמא לא פליגי דחייב, כי פליגי במוציא עצה כמלא פי פרה לפרה - ואיפכא איתמר: ר' יוחנן אמר פטור *ריש לקיש אמר חייב ר' יוחנן אמר פטור אכילה על ידי הדחק לא שמה אכילה *ריש לקיש אמר *חייב - אכילה *ע"י הדחק שמה אכילה: עמיר כמלא פי טלה: והתניא כגרוגרת: אידי ואידי חד שיעורא הוא: עלי שום ועלי בצלים: לחים כגרוגרת, ויבשים כמלא פי הגדי, ואין מצטרפין זה עם זה מפני שלא שוו בשיעוריהן: אמר ר' יוסי בר חנינא [ב]אין מצטרפין לחמור שבהן אבל מצטרפין לקל שבהן, וכל דלא שוו בשיעוריהן מי מצטרפין ותנן *הבגד ג' על ג', והשק ד' על ד', והעור ה' על ה', מפץ ו' על ו' *ותני עלה הבגד והשק, השק והעור, העור והמפץ מצטרפין זה עם זה ואמר ר"ש מה טעם - מפני שראוי ליטמא מושב טעמא דראויין ליטמא מושב אבל אין ראוי ליטמא מושב לא: אמר רבא

אמר רבא דקתני מתניתין דלא כסר להלניע והלניעו אחר הוא מתחייב על הוצאתו ובל אדם פטורין דלא כר' שמעון בן אלעזר: **מתני' עלה**. מפרש בגמרא: **כמלא פי גמל**. עפיס שיעורא מפי פרה אבל כמלא פי פרה לא מיתחייב דהא לא חזו לפרה: **עמיר**. קשין של שבלין: **פי טלה**. כפיס מפי גדי הלכך עמיר דלא חזי לגדי לא מיתחייב כמלא פי גדי עד דאיכא מלא פי טלה, אבל עשבים הואיל וחזו בין לטלה בין לגדי מיתחייב אפי' כמלא פי גדי: **לפין**. הרלוויין לאדם כגרוגרת דהא שיעור לכל מאכל אדם לגבי כמלא פי גדי לא, דלחיים לא חזו לגדי: **גמ' המוציא תבן כמלא פי פרה**. והוליאו להאכילו לגמל שפי גמל גדול מפי פרה: **דהא חזי לפי פרה**. הלכך שיעור חשוב הוא ולכל מי שיוציאו לא פקע שיעוריה בהכי: **דחייב**. דהאיכא שיעורא דחזי לפרה הלכך כסר להלניע הוא ומלניעין כמוהו: **עלה**. לא חזיא לפרה, אלא ע"י הדחק אלא לגמל הוא דחזי וזה הוליאו לפרה: **רבי יוחנן אמר פטור**. דהא לגמל דחזי ליה ליכא שיעורא ואי משום דלעורך פרה הוליאו ולגבה איכא שיעור, אכילה ע"י הדחק לאו אכילה היא הלכך לא משערי ליה בפרה: **אין מצטרפין לחמור שבהם**. מי שבשיעורו גדול הוי קל ואינו מצטרף להשלים שיעורו של חמור דהא לא חשיב כי ההוא אכל החשוב מצלים את הקל לכשיעור, תבן מצטרף עם עלה להשלי' פי גמל, ועלה אין מצטרף עם התבן להשלים אלא פי פרה: **מי מצטרפין**. אפילו להשלים חמור את הקל: **ג' על ג'**. לטומאת מדרס הוה ליעשות אב הטומאה: **הבגד והשק מצטרפין**. שהבגד משלים שיעור השק, שק עשוי מטלה של עזים: **ואמר ר' שמעון מה טעם**. מצטרפין: **קוראין ורואין ליטמא מושב**. אם לירק משלים יחד לעלאי מרדעת של חמור כשיעורו לענין מושב הוה אם קצע משלים מהן ותקנסמא על מפח ליטב עליו מיממא ליה אב הטומאה במושב הוה דחגיגה(ה) המקצע מכוון מפח על מפח ממא מושב ומתריגן טעמא בפ"ק דסוכה הואיל ורלוי לטלות על גבי חמור שאיט מקפיד אם הוא מסני מינין: **הכא** חמור לקל כגון תבן לעלה למלא פי גמל ואפי' לא יהא תבן ראוי לגמל שמא אגב העלה הוא ראוי: **הבגד** והשק השק והעור אבל הבגד והעור והשק והמפץ אין רלוויין להתחבר יחד והמחברן בטלה דעתו ואין טומאים מדרס. ר"י: **ואמר** ר"ש מה טעם כו'. תימה לר"י דמה צריך להאי טעמא דהא כיון דמצטרפין זה עם זה א"כ ראוי לחברן וחזו למדרס וכיון דחזו למדרס פסיעת המצטרפין לטומאת מדרס דהא אפי' טופח אחור שיחדה ליסיבה טמאה מדרס כדאמרינן בהעור והרוטב (חולין קכט.) והכא בטומאת מדרס אינו אלא דלענין טומאת מת אפי' ג' על ג' כדפרישית לעיל ואור"י דודאי הא דקתני הבגד שלשה על שלשה לענין טומאת מת והכי איתא בתוס' כלים בפכ"ז הבגד שלשה על שלשה [למדרס ומשום ג' על ג'] לטומאת מת השק ד' על ד' העור ה' על ה' המפץ ו' על ו' שוו בין למדרס בין לטומאת מת אלא שהש"ס מביאה בקולר כמו שרגיל בכמה מקומות ועל טומאת מת קאמר מה טעם מצטרפין בשלא יחדו למדרס ולא צריך האי טעמא אלילוף דשור, ומפץ *המפץ לא מטמא בזב דהייטו כשיחדו למדרס ומק"ו דפרין קמיט כדאמרינן בפ' ר' עקיבא (לקמן פד:): **הואיל** ורלוויין ליטמא מושב. פי' בקונטרס אם קיצע מפנים ולירק יחד לטלאי מרדעת החמור והיא דהמקצע מכוסה טפח על מפח דמעילה הייט שבין כולם יש טפח ואין נראה לר"י דמה צריך להביא ראיה ברלוויין להצטרף בלאו טעמא דמושב כמי שמעינן ממתני' דהכא ברלוויין להצטרף יחד באותו סדר כמו שבטיים בגד בשק ושק לעור ועור למפץ דדוקא נקט לפי שאלו רלוויין להצטרף יחד ובראיה מהיכא דלא ליטמא מושב הייטו הואיל ושוו שיעוריהן לענין מושב וכמו שפירש בקונטרס בפ"ק דסוכה (דף יז:) דהמקצע מכוסן הייטו מאיזה מהן שיקצע יהא ממא ואע"ג שכאן אין שיעורן שוה מלטרפין הואיל ולענין מושב שיעורן שוה והא דקאמר בפ"ק דסוכה המקצע מכוסן כו' הואיל ורלוי לטלות על גבי חמורו לשון הואיל ורלוי לאו דווקא אם עשה מהן מלאי ויחדן לכך ממא בטפח על טפח וכן מליגו לקמן בפ' ר' עקיבא (דף ט:) הואיל ורלוויין למתק הקדרה דהוה ליה למימר הואיל וממתקין דהא מייני שקפלו לתוך הקדרה. ר"י: **תוספתא*** המקצע למשכב אין פחות מלשה על שלשה, למושב טפח, ולממד כל שהא:

רבינו חננאל

ומנקה הבגד ודומה למנקה דתנינן בכמה מקומות ואם נשארו אלו בבגד ובעל הבגד קפיר עלייהו ושקיל להו בשבת חייב משום סכה בפטיש פי' כל דבר שהוא נמר מלאכה נקרא סכה בפטיש: המחתוך את אחת גדולה שיש במקומה שיעור לכתוב ב' אותיות חייב הכותב את אחת גדולה שיש במקומה שיעור לכתוב ב' אותיות פטור: זה חומר בחתוך מבכותב. אלו אבות מלאכות לאפוקי מדר' אלעזר דמחייב אתולדה במקום אב כמו שכבר פרשנוהו למעלה (דף עג:) דמאן דעבד ב' אבות או ב' תולדות משני אבות או אב ותולדה דאב (אחר) [אחר] בהעלם אחד חייב בזה אחד ובזה אחר: ואי עביד אב ותולדתו לא מיתחייב אלא חדא: ועוד חזר ושנה מ' חסר אחת לאפוקי מר' יהודה דאמר שבבנו ומדקדק מאבות מלאכות הן: אמרו לו שבבנו הרי הוא בכלל מיסך: ומדקדק דוא המדקדק על הוט הערב כרי ההיתר ולהלחץ עם חבריו ודוא בכלל אריגה: ועוד כלל אחר אמרו כל הכשר להצניע ומצניעין כמותו והוציאו בשבת חייב עליו חטאת: כל הכשר להצניע רב מתנה אמר למעשה דם נדה שאין חייבין בהוצאתו: וכ"ש איסורי הנאה: ועצי אשרה שאין חייבין בהוצאתו: מר עוקבא אמר לאפוקי עצי אשרה אבל דם נדה חייב כו' ודוא ששנינו ומצניעין כמותו א"ר יוסי ב"ר חנינא דלא כר' שמעון דאי ר' שמעון האמר דברים הללו לא נאמרו אלא למצניעיהן. והכין מבריא ליה לר' שמעון לענין המוציא יין כדי מדת הכוס חלב כדי נמיעה כו' דבולן שיעורן ברבעית ושיעורין הללו כדי נמיעה וכדי ליתן על הבתית כו': לא נאמרו אלא למצניעיהן כלומר אם הצניע בחול [פרות] משיעורין הללו אע"פ שהוציאו בשבת פטור ורבנן מחייבא לה אם הצניעו ארם בחול כל שהוא אע"פ שאין כשר להצניע והוציאו בשבת חייב דוא (אשבית)

נוטל אי יעוד הוצאה דאוכל קמאה

מבנה

כי אתא ר' דימי/רבין

דאמר ר' יוחנן הכי, לצפרא הדר ביה אמר ר' יוחנן וכן ב' זכין, זכו' חי"ב

נוטל שיעורים שונים המצטרפים זה עם זה

[אחשבית] בהצנעתו • וזה ששנינו כל שאין כשר להצניע ואין מצניעין כמותו והוציאו בשבת אין חייב אלא המצניעו אבל מי לא שהצניע בחול אם הוציאו בשיעורין הללו חייב • ואם לא פטור • וזוא כמו דתנן המצניע לורע לזרוקא ולרפואה והוציאו בשבת חייבין אבל אדם אין חייבין עליו אלא בשיעורו נמצא ר' שמעון מיקל מדברי חכמים ור' שמעון בן אלעזר מחמיר מדבריהם • דקאמר כל שאינו כשר להצניע ואין מצניעין כמותו והוכשר לזה והצניעו ובא אחר והוציאו נתחייב המוציאו ואע"פ שאינו כשר להצניעו ואין מצניעין כמותו חייב עליו • ורבנן אמרי אינו חייב בפחות מכשיעור אלא המצניעו • תמר ובללות • ובאנו לפרש שיעורי ההוצאה • המוציא תבן כמלא פי פרה. עצה תבן הקטנית וקשה מטנו שיעורו כמלא פי גמל • עמיר כמלא פי טלה • עשבים כמלא פי גדי ולענין המוציא תבן כמלא פי פרה לגמל (הלכה) כר"ש לא פליגי דחייב שוה הוא שיעור הוצאתו ולא אכפת לן [אי] לגמל נתבון להוציאו או לפרה אלא כי פליגי ר' יוחנן ור' אושעי' במוציא עצה כמלא פי פרה לפרה • ועיקר הדבר שאין העצה מאכל פרה ואין שיעור כמלא פי פרה אלא כמלא פי גמל שהוא יותר מכמלא פי פרה • ועכשיו שנתבטן לפרה איפליגו ר' אושעי' סבר אכילה ע"י הדחק שמה אכילה אע"פ שאין פרה אוכלת אותו כדרכה אלא כיון שאוכלת אותו ע"י הדחק ושמו מלא פיה והוציאו לה חייב עליו (ור') (ור"ש) סבר אכילה שע"י הדחק לאו שמה אכילה (וזה) ספור: לענין הא דתנן אין מצטרפין זה עם זה שאין בשיעוריהן אע"ר יוסי ב"ר חנינא אין מצטרפין לחמור שבהן אם מצטרפין לקל שבהן אם ישנו שעשים כמלא פי מלה מצטרפין כי החמור משלים לקל וחייב אבל אם אין בהם כמלא פי מלה • אע"פ שיש בהן כמלא פי הגרי פטור שאין מצטרפין כי אין הקל משלים לחמור וכן עשרים משלימים לעשרים ומקשינן ויאיך תאמר בהגי דלא שוו בשיעוריהן לחדדי דמצטרפין והלא הבגד והשק והעור לענין טומאה שלא שוו בשיעוריהן אע"ג דתנן הבגד והשק מצטרפין והשק והעור מצטרפין והמפץ מצטרפין דקתני סיפא • א"ר שמעון מה טעם דואיל וראויין ליטמא מושב דייקנו מינה סעמא דראויין ליטמא מושב הא אי לא דוו ראויין ליטמא מושב אינו מצטרפין לחדדי • ואע"ב היכי קאמר ר' יוסי בר' חנינא מצטרפין לקל שבהן והכין הוה ראוי שלא יצטרפו כל עיקר • ופריק רבא לר' יוסי ב"ר חנינא ואמר הכי נמי דאויין לדומא כשם שהבגד והשק אף על פי שאין בזה כשיעור ולא בזה כשיעור כיון שאלו מתחברין יש בעיניהם כשיעור השק שהוא הקל ואפשר לחברן זה בזה ולישב עליהן וראויין ליטמא מושב • כן התבן והעצה אפשר להוציא מזה כמעם ומזה כמעם לראוהתן ודומא לקונה לומר מאלו אני מוכר ולהבין השובין בחיטרין ויש צורך להוציאו כסדר הזה משום כן מצטרפין לקל שבהן אבל אוכלין שיעורן כולן כגרוגרת לפיכך מצטרפין זע"ז אבל קליפתן ושקיהן ושבלן ומרסנן אין מצטרפין עמהן •

עב א ב מיי' ס"ח מהל' שבת הל' ג: [עב] [ב] [מיי' שם]:

גליון השס"ם

גמ' ואיפכא איתמר. כעין זה מה דף לד ע"ל: שם ר"ל אמר מייב. בכסף משנה פ"ח מלכה ג מהלכות שבת בגירסת ר' אשריא: תוס' ד"ה ואמר ר"ש וכו' דמפץ לא מטמא בטמא. עי' מכ"ד מ"ד דכלים וכר"ש שם:

כלים כ"ב מ"ב